

Bạn trai tôi là Sói

P/s: Với sự trở lại, truyện ngắn của tứ nhân vật nam luôn có tên là Ju, nữ luôn có tên là Ki. ^^

Cuộn nốt sợi mì cuối cùng. Nhai. Nuốt. Rồi. Cẩn thận rút một tờ giấy ăn, với tay lấy cốc nước. Vừa uống, tôi vừa hé mắt sang nhìn người đối diện. Quả nhiên hăn cũng đã ăn xong. Nhếch mép cười, hạ cốc nước xuống, tôi gọi to.

- Chị ơi. Tính tiền cho.... Bạn em.

Chị nhân viên có dáng người đậm đậm, lật đặt chạy đến, trên trán lấm tấm mồ hôi, rút tờ giấy trắng phau, ghi chép một lúc, rồi mỉm cười thân thiện.

- 2 mì ống trộn, 2 khoai tây chiên, 2 coca, 2 snack. Của em mất 150 nghìn.

Tôi tỉnh queo, khuấy đều cốc Coca nhưng không có ý định uống. Khuấy được 3-4 vòng mà vẫn chưa thấy tiếng động gì gọi là thao tác giờ ví tính tiền của người đối diện, tôi ngược mắt lên nhìn hăn.

Ánh mắt hăn chạm mắt tôi, ngây thơ vô số tội. Tôi nhú mào, đánh mặt ra dấu hăn nhìn về phía chị nhân viên bên cạnh. Hăn tròn xoe mắt, ra điều không hiểu, làm miệng chữ “Hả” như chẳng có gì gọi là liên quan ở đây.

Bụng tôi sôi âm ỉ. Không phải vì đói. Mà bởi quá no và đang tức anh ách. Ai đời, đi cùng con gái đến quán ăn, tới cái màn tính tiền mà một gã con trai lại cứ ngồi lì ra thế kia không?

- Của hai em hết 150 nghìn.

Ý chừng đợi bọn tôi quá lâu, chị nhân viên phục vụ nhắc lại lần nữa. Quán thì đang đông khách, có cái màn tính tiền mà hai đứa trước mặt cứ ngây người ra. Thử hỏi, ai mà không khó chịu.

Tôi bắt đầu thấy ngại. Thôi thì dù gì đã ngại rồi. Cố nén giọng sao cho tự nhiên nhất, tôi nhắc khéo hăn.

- Ju, tính tiền cho cô đi. Tôi ăn no rồi, không ăn được nữa đâu.

- Ủa! Bữa nay là Ki mời mà!

Tôi thề. Sau cái vẻ mặt hồn nhiên của người đối diện, và sau tiếng cười đang cố kìm nén của chị nhân viên bên cạnh, tôi chỉ muốn độn thổ.

Hận một nỗi là không có cái lỗ nào ở đây.

Bị mất tiền, đau thắt ruột. Bị mất tiền, đau thần thờ. Bị mất tiền, đau ngân ngơ. Mà tôi thà bị mất tiền cho một tên du côn nào đó, còn hơn bị mất tiền cho một bữa ăn với hăn.

Chẳng nhớ lúc đó tôi trả tiền và phi ra ngoài quán như thế nào, chỉ nhớ rằng khi thanh toán xong, tôi giậm chân bành bạch trước cửa quán thề sống thề chết với bản thân mình rằng. “Nếu hôm nay tôi còn gặp lại hăn, tôi không bằng con Bò.”

Hậm hực nhìn vào cái ví rỗng tuếch, còn đúng 5 nghìn, đủ cho 1 chuyến xe Bus cuối ngày. Sinh viên xa nhà, tiền thẻ điện thoại còn không dám nạp, vậy mà... Vậy mà phải chi tiền một bữa ăn cho một tên con trai. Nghĩ mà cũng dại. Mà còn cái dại nào hơn là cái dại trai? Nghèo còn mắc cái eo.

Nhưng mà hăn nói cũng có lí: ” Ki mời tôi đi ăn thì Ki phải trả tiền chứ.”

Lí do cũng chỉ tại cái tin nhắn ngớ ngẩn 3 hôm trước.

...

Tôi: Đi chà Tranh không tình yêu ời.

Hăn: Ai vậy ta?

Tôi: Tình nhân đây.

Hăn: Anh có nhiều tình nhân lắm.

Tôi: Thế có đi không? Thằng dê xồm.

Hăn: Em là ai? Con điên hay công chúa?

Tôi: Anh là ai? Liều Trai hay hai phái?

Hắn: Anh là Ju.

Tôi té ngựa. Nhầm số rồi!!!

Con bạn thân Thụy Anh khi nghe tôi kể đầu đuôi câu chuyện, thì lăn ra cười. Cười chán chê, nó cốc vào đầu tôi hai cái rõ đau.

- Tao bảo lưu số mới của tao vào thì mày không nghe. Lại còn cái kiểu, “không lưu số vào danh bạ, lưu số vào trái tim” sến súa của mày nữa.

Tôi xoa đầu, nhăn nhó cãi lại.

- Thì trước giờ tao với mày toàn gọi nhau là tình yêu còn gì.

Thụy Anh lườm tôi.

- Thế mày định thế nào?

- Thì nhắn tin xin lỗi thôi. – Tôi nhún vai.

- Sao mày không thử gợi ý hắn đi Trà chanh nhỉ?

Và thế là nghe lời Thụy Anh, tối qua, tôi nhắn cho hắn một tin.

- Xin lỗi bạn nhé. Hi. Nếu ở gần thì mình mời bạn đi trà chanh thật. Nhưng xa quá.

Hắn rep ngay.

- Bạn ở đâu?

- Đường.....phố.....

- Ồi. Thế là gần nhau rồi. Giữ lời hứa nhé!

Và thế là gặp mặt nhau. Và thế là tôi và hắn đi loanh quanh mấy khu phố liên cũng không có quán trà chanh nào. Và thế là tôi miễn cưỡng bước chân vào

cái quán KFC có chị nhân viên phục vụ đáng dằm dậm người ấy.

Nhìn cách ăn mặc của hần, tôi đoán thầm hần thừa sức trả tiền cho một bữa ăn như thế này, nên là tôi cứ ra sức gọi, ra sức ăn...

Vậy mà....Vậy mà cái mã đẹp trai, cái vẻ ngoài phong cách kia. Có mãi ra mà trả tiền được đâu? Đẹp trai thì cũng chỉ để ngắm!

Càng nghĩ càng đau lòng. Như kiểu tôi đào một cái hố, rồi tự nhảy vào, xong còn khoái chí ra điều mình đây tự nguyện. Hazzzz.

...

Rút nốt tờ 5 nghìn cuối cùng trong ví, tôi ủ rũ chờ xe Bus.

- Hey Ki. Trùng hợp quá ha!

30 phút sau câu thề sống thề chết ở trước cửa KFC, giờ thì tôi chính thức thành con Bò!

Trước mặt tôi, là nụ cười nhăn nhó của hần. Tôi như mắc nghẹn, thều thào chào lại.

- Chào Ju!

Định bụng tẩu thoát cho nhanh, rồi cố gượng sức mà đi bộ tới bến đợi Bus tiếp theo, thì hần đã lên tiếng.

- Cám ơn vì bữa ăn nhé.

Tôi bấm bụng, cố kìm nén nỗi uất hận. Khổ sở nở một nụ cười.

- Không có gì. Mà Ju về đường này à?

- Ủ.

- Vậy tôi....

- Hey Ki. Có xe Bus rồi kìa, nhanh lên.

Và cái tiền ăn cái bữa 150 nghìn của tôi ấy, kéo tay tôi, lôi xềnh xệch lên xe Bus.

Về đến nhà, lẳng cái balo lên giường, tôi gọi ngay cho Thụy Anh.

- Tao thề là tao ngu mới đi mời cái gã Ju đó đi ăn.

Giọng Thụy Anh ở đầu dây bên kia không giấu nổi sự ngạc nhiên.

- Sao? Mà y vừa đi ăn với gã về à?

- Hẳn đi ăn với tao thì đúng hơn – Tôi gào lên – Tao phải trả tiền đây. Bây giờ chỉ còn cách uống nước cầm hơi đến cuối tháng vì cái lỗ đại trai thôi.

- Thế việc làm thêm của mày đến đâu rồi?

- Tao mới xin nghỉ hôm qua. Trùng với lịch học của tao. Tao định xin vào cái quán KFC đường Xuân Thủy hôm nay đi ăn với hẳn. Hình như đang tuyển nhân viên.

- Vậy ra hôm nay mày chi 150 nghìn tiền ăn cho gã cũng đâu phí đúng không? Haha . Mà cái quán KFC đường Xuân Thủy chẳng phải là cái quán mà người mày thầm để ý hay đi qua đó sao?

Tôi ậm ừ. – Thôi nhé. Tao đi học bài. – Rồi vội tắt máy trước khi con bạn thân Thụy Anh của tôi lại nổi hứng cất bài ca quen thuộc của nó: ” Mày có biết trong khi mày quá lụy tình với một tên con trai thì ngoài kia còn bao chàng trai khác đang đợi mày không?”

Thụy Anh vẫn hay ca cẩm rằng tôi là một đứa con gái ngốc nghếch nhất mà nó từng chơi thân. Mặc dù nó chỉ thân với mình tôi!

Thụy Anh luôn cao hứng mà giảng giải cho tôi rằng: “Bây giờ là thời đại nào nữa mà còn thầm thương trộm nhớ. Mà còn đem lòng thích đơn phương một người con trai tên Rain đã 2 năm ròng rã mà không dám nói. Và nó khẳng định : Mày là đứa lụy tình nhất mà tao từng gặp!”

Tôi không biết hết ý nghĩa của hai từ ” lụy tình” mà Thụy Anh nói mang ý nghĩa sâu xa thế nào. Chỉ biết rằng, tôi thích một chàng trai đi dưới mưa 2

năm trước. Và tôi gọi cậu ấy là Rain.

Nhưng, rất không may cho tôi. Rain là một Hot boy. Điều đó đồng nghĩa với việc, không chỉ có tôi, mà có cả hàng tá cô gái khác thích Rain.

Đó là chàng trai thường đi chiếc xe đạp địa hình cuối tuần nào cũng ghé qua KFC đường Xuân Thủy. Chiều thứ bảy sẽ dành một chút thời gian ghé qua hiệu sách Pipi. Sáng thứ 6 sẽ qua quán VCD mua vài chiếc đĩa và đều đặn 5 giờ chiều hàng tuần. Sẽ đợi xe Bus.

Thụy Anh gần như la lên khi nghe thấy tôi đọc vanh vách thời gian biểu của Rain, những lúc như vậy, tôi chỉ biết cười. Khi bạn thật lòng thích một người nào đó, vô tình, những thói quen của người ấy như được in sẵn trong đầu bạn. Bạn chẳng phải cố nhớ, cứ tự nhiên nhất, và nó sẽ hiện ra thôi.

Tôi cũng không biết trả lời như thế nào, khi Thụy Anh một tuần hỏi tôi đến 3 lần câu hỏi : ” Vì sao mà lại thích một đứa con trai mà ngay cả cái tên mà cũng không biết. Ngay cả một câu nói chuyện mà cũng không mở lời? Ngay cả địa chỉ, ngay cả trường mà cũng không chủ động hỏi là sao? Thế tóm lại là vì sao mà lại thích gã”

Câu trả lời duy nhất của tôi chỉ là : ” Tao không biết.”

Thực sự thì khó có câu trả lời nào cho câu hỏi đại loại như: Lí do gì bạn yêu người ấy?

Yêu là yêu thôi!

Và tôi cứ lặng lẽ để ý một Rain chưa một lần nói chuyện ấy – Gần 2 năm.

Mọi chuyện vẫn cứ bình lặng như vậy cho đến khi Thụy Anh không thể nào chịu được cái tính ” bảo thủ” của tôi. Nó quyết tâm bảo tôi đi gặp cái gã mà tôi nhắn tin nhảm số kia với cái hi vọng nhỏ nhoi : Mong rằng mà sẽ có khởi đầu mới!

Và kết quả là tôi gặp hấn. Hazzzz.

....

Điền nốt thông tin vào tờ giấy xin việc, tôi chui lên giường, cố động viên bản thân ngủ sớm, để ngày mai còn vác cái tập hồ sơ xin việc kia đến cái quán quen thuộc. KFC.

Tự trấn an rằng đây là cái quán mà Rain hay đến, thay vì nghĩ đến cơn ác mộng cần quét 150 nghìn ngày hôm qua, tôi hùng dũng bước vào.

- Em đến xin việc sao? Hôm nay trực tiếp con trai ông chủ phỏng vấn đấy.

Chị gái quầy lễ tân có đôi mắt đậm mascara nở nụ cười thân thiện nhìn tôi, sau lại dùng ánh mắt bí mật tỏ vẻ. Cả cuộc đời tôi tính tới thời điểm hiện tại, đây là câu mà tôi thấy trong phút chốc mình trưởng thành lên nhiều quá. ” Phỏng vấn” ” Xin việc” !!!

Tôi lấy hết can đảm, vững dạ đáp.

- Vâng.

Vậy là tôi chính thức được đưa vào khâu phỏng vấn!

Công nhận là quán KFC này to và có uy tín lắm. Ngay cả cái chân phục vụ chạy bàn mà cũng phải ứng cử rồi phỏng vấn. Không lẽ ở đây toàn Tây dùng đùi gà rán hay sao?

Tôi hít một hơi thật sâu trước khi mở cánh cửa đối diện. Vừa sải chân vào độ 5 bước, tôi chính thức muốn rút lui.

Trước mặt tôi, là hăn, là 150 nghìn hôm qua,- Ju!

Tôi chết điếng người . Ju là con trai ông chủ quán KFC?!! Thôi đúng rồi, ra là hôm qua hăn dẫn tôi vào quán nhà hăn để....mua đồ ăn cho nhà hăn. Đau nhất là mua đồ ăn nhà hăn để cho hăn ăn!!!

- Hey Ki. Trùng hợp quá ha!

Cố hướng mình tới quãng thời gian nhận những đồng tiền lương lấp lánh, tôi nở một nụ cười rạng rỡ, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đã được chuẩn bị từ trước, từ tốn trả lời.

- Vâng. Trùng hợp quá.

Hắn gật đầu nhẹ, rồi đảo mắt qua tập hồ sơ của tôi. Trong phòng có đúng 2 người. Tôi và hắn. Nên không khí cũng chẳng có vẻ gì căng thẳng, bởi tôi đang kìm chế cảm xúc!!!

- Ki là sinh viên năm hai? – Hắn hỏi.

- Ủ. À, Vâng! – Tôi trả lời.

- Bằng tuổi tôi. – Hắn cười. Rồi lại nheo mắt – Ki cao một mét 73?

Tôi khố sở:

- Ủ.

- Thật sao?

- Đây là tính đi giày cao gót. – Tôi cười cứng ngắc.

- Thật hả? – Hắn vẫn đa nghi.

- Giày 8 phân. Có tính không? – Tôi gần như gào lên.

Hắn gật gù ra điều đã hiểu. Đấy. Cuộc đời này thật lắm những điều trớ trêu và bất công. Bằng tuổi tôi mà chỉ vì được sinh trong cái bề cao vị thế mà giờ được cái quyền như ông già 60 tra hỏi một đứa đang chập chững vào nghề, nai lưng ra kiếm tiền cho những tháng ngày sinh viên.

Rồi cuối cùng, 150 nghìn cũng phán.

- Ok. Xong rồi. Mai đi làm nhé!

Nhận đồng phục tại quầy tiếp tân, tôi mừng rơn. Vậy là từ mai, ngoài giờ học, lại ngồi Bus phi ngay đến đây. Hàng tháng được lĩnh tiền lương, hàng tuần được gặp Rain của tôi. Mọi chuyện cứ như trong mơ. Và ngay cả trong mơ, tôi cũng không ngờ người mà tôi trót nhắn tin nhầm kia, lại là con trai ông chủ quán KFC mà tôi có ý xin việc làm từ lâu.

Lần đầu tiên kể từ hôm qua, tôi không thấy tiếc nuối 150 nghìn mà mình bỏ ra!

Có một lí do khiến tôi có cảm giác vui vẻ này nữa, đó là bởi Rain của tôi theo thói quen, lại vào quán KFC này. Nhưng hôm nay, trông cậu ấy chừng chặc lắm. Tôi chỉ biết đứng từ xa nhìn Rain mua hai suất KFC, và lại lặng lẽ nhìn cậu ấy bước ra khỏi quán, lẫn vào dòng người cùng chiếc xe đạp địa hình quen thuộc.

Thụy Anh gần như reo lên khi nghe tin tôi nhận được một công việc làm thêm, và nó gần như thét lên khi nghe tin người phỏng vấn tôi hôm qua lại là Ju.

- Có vẻ như mày và hân có duyên đấy.

Tôi vẫn gặm chiếc bánh mì trên tay, vừa ăn, vừa ghi thời khóa biểu.

- Duyên gì thì tao không biết. Nhưng được làm ở quán đó là tao mừng.

Thụy Anh cầm quyển vở quạt phành phạch, bữu môi nhìn tôi.

- Thì lại để gặp cái anh chàng 2 năm của mày chứ gì?

- Kệ tao.

Thụy Anh bỏ mặc tôi, nó quay lên với đồng sách vở của mình. Rồi như phát hiện ra một điều gì mới mẻ lắm, nó vỗ vào vai tôi cái đét.

- Trời ạ. Kì ơi. Giờ tao mới nghĩ ra.

Tôi cau có nhìn nó.

- Mày nghĩ ra cái gì? Không thấy tao đang chép lịch học à?

- Mày yêu Ju đi. Dù gì thì gã cũng thực tế hơn Rain 2 năm của mày.

- Bộ mày khùng hả?

Thụy Anh xét thấy phản ứng thái quá của tôi, nó tiu nghỉu quay lên bàn trên.

Tôi lườm nó một cái cháy sém, rồi lại cặm cụi chép lịch học và nhai bánh mì!

...

Tan giờ học, tôi phi thẳng tới quán KFC.

Ca của tôi từ 11 giờ 30 tới tận 5 giờ chiều. Vì tầm ăn trưa nên quán khá đông khách. Tôi chạy mệt thở hơi tai. Hết mang đồ ăn, rồi lại nước uống. Phía trước KFC có một dãy nhà ăn nhanh. Việc tính toán tiền do nhân viên thu. Thú thật, giờ thì tôi rất ngưỡng mộ chị nhân viên hôm trước với tính nhẫn nại cao độ. Đã chạy mệt muốn xỉu, ấy thế mà khi tính tiền, mấy vị khách ở đây cứ chần chừ lân la mãi. Qua đây tôi cũng được biết thêm được vài điều thú vị. Một trong số đó là : Không phải chỉ có duy nhất hân – cái tên Ju đó – chỉ được cái mã. Đi ăn cũng phải để con gái trả tiền.

Cho đến khi gần hết chiều, quán mới vắng khách. Tôi chuẩn bị đồ ra về và không quên chọn cho mình một chỗ tiện nhất để chờ Rain của tôi.

10 phút. 20 phút rồi 30 phút.

Đợi gần tiếng đồng hồ, tôi chậm rãi rời khỏi chỗ làm. Bao suy nghĩ viễn vông cứ xoay vần, chân tay như rã rời vì một ngày chạy lên chạy xuống. Hôm nay, Rain không tới.

Tôi chậm rãi đi bộ ra bến xe Bus.

- Hey Ki. Lại đây.

Tiếng gọi quen thuộc quá. Là Ju?

Bên kia đường, Ju đang giơ một cánh tay lên vẫy tôi. Nụ cười cuối ngày đẹp nhất mà tôi thấy. Tôi miễn cưỡng qua đường.

- Sao vậy Ju? Chưa về à?

Ju nhìn tôi mỉm cười. Tôi ngẩn người. Hôm nay hân trúng gió sao?

Rồi chẳng kịp để tôi hiểu cơ sự, hân nắm lấy tay tôi, kéo tôi sát vào người hân, mở lời với người đối diện.

- Ly à. Đây là bạn gái mới của Ju. Tên Ki. Nhìn xinh không?

Tôi chết điếng người. Thế hóa ra cô gái đang ôm bó hồng nhưng rất to kia là bạn gái hần sao? Mà cái gì là bạn gái mới? Rõ ràng hần là một kẻ đa tình phong lưu cậy quyền hành vì cái mã đây mà.

Trong phút chốc, cô gái trước mặt tôi mắt ngấn nước, rồi chẳng nói chẳng rằng ném mạnh bó hoa trên tay xuống vệ đường, vụt chạy.

Tôi cúi tiết, ngẩng đầu lên nhìn hần.

- Thế nào. Kịch diễn xong rồi. Buông tôi ra được chưa?

Hần vu vơ huýt sáo, đá một hòn sỏi dưới chân. Tôi xốc chiếc balo trên vai, hất hàm hỏi:

- Thế tiền công đâu?

Hần thoáng ngạc nhiên, rồi cũng đáp.

- Đi.

Vậy là tôi đi.

Nhưng mà có gặp ác mộng thì tôi cũng không bao giờ nghĩ được hần lại dẫn tôi tới cái quán đĩa VCD này. Cái quán mà Rain hay tới. Cái quán mà tôi chỉ đứng ở ngoài để nhìn vào trong, nhìn cậu ấy chọn đĩa nhạc.

Tôi run run, sờ bên này một tí, bên kia một tí. Bao mệt nhọc như cơn gió, cảm giác thật tuyệt khi được ngắm nhìn những món đồ gần như quen thuộc với Rain.

- Sao? Thích nhạc cổ điển hả?

Ju vẫn để tâm tới chồng đĩa bên cạnh trong khi hỏi tôi. Tâm trí tôi vẫn bay bổng, hồn nhiên đáp.

- Ừ. Rất thích!

- Vậy sao không vào đây mà mua? – Hấn hỏi.

- Vì nếu vào đây, tôi sợ tim mình giữ không đúng nhịp!

Trả lời xong câu ấy, cả tôi và hấn đều ngờ ngàng. Mà sao tôi lại đi nói những chuyện không nên nói với một tên vừa mới đá phăng một cô gái như hấn cơ chứ.

Tôi lượm một chiếc đĩa VCD lên, rồi cũng kiên quyết hỏi hấn câu hỏi muốn hỏi từ lúc trước.

- Thay người yêu như thay áo à?

- Không. Chỉ là không có hứng thú. – Hấn đáp.

- Nhưng dù gì thì cũng không nên làm thế. – Tôi băng quơ.

- Mấy đứa con gái như thế, chỉ thích cái vẻ bề ngoài của tôi thôi. Không phải thích con người của tôi. – Hấn dừng dừng.

Mắt tôi tí nữa lòi luôn ra ngoài. Không phải hấn đang tự tin quá mức cho phép đấy chứ?

Nhưng rồi ngẫm lại, tôi thấy cũng có lí. Hấn công nhận là đẹp trai. Công nhận là nhà giàu. Nhưng rồi nói thật, tiếp xúc với hấn, ví dụ như đi ăn, mà phải gò lưng ra trả tiền thì có mà con gái thì nhau xách dép chạy.

Sẽ có lúc bạn gặp một chàng trai có vẻ bề ngoài ưa nhìn. Bạn có chút thiện cảm. Rồi anh ta lại đàn hay, học giỏi và toàn diện về mọi mặt. Bạn nói bạn thích anh ta. Nhưng ranh giới giữa sự ngưỡng mộ và thích là mỏng manh và mơ hồ lắm. Ví như bạn nghĩ mình thích anh ta, nhưng khi anh ta xấu đi, hoặc học kém đi, tình cảm của bạn lại thay đổi. Thì đó chỉ là sự ngưỡng mộ mà thôi.

Để nói lời “yêu” với một người, đâu phải dễ dàng như vậy. Vẻ bề ngoài toàn diện của một người có thể trong những giây phút đầu tiên khiến bạn ấn tượng với người ấy, nhưng chính vẻ đẹp tâm hồn mới nuôi dưỡng được tình yêu.

Tôi mông lung một lúc, rồi cố chai mặt hỏi hấn một câu cuối.

- Vậy cô gái lúc này....

- Đây là lần thứ hai tôi gặp. – Hấn trả lời lạnh tanh.

Tôi khẽ ” À “. Thì ra, hấn cũng hiểu mọi chuyện đấy chứ.

...

Rời quán VCD, hấn đưa tôi một chiếc đĩa, rồi dặn.

- Đây là tiền công tôi trả Ki. Về nghe nhạc này đi, hay và tốt cho não lắm.

Tôi gật gù nhận lấy chiếc đĩa từ tay hấn. Loại nhạc rất hay và tốt cho não. Não. Não ư???

Tôi tím mặt.

- Ý gì hả?

Hấn cười vu vơ, đút tay vào túi quần, hướng tầm nhìn về bến xe Bus.

- Muộn xe Bus rồi đấy.

Một luồng khí nóng bốc lên trong người. Trời ạ. Mãi ngẫm mấy cái đĩa với hấn trong quán, lúc ra ngoài, tôi mới để ý, bây giờ đã là 8 giờ tối.

Bụng thì đói. Đã vậy còn muộn xe Bus. 30 phút sau mới có một chuyến. Tôi hậm hực nhìn hấn rồi vùng vằng bỏ đi. Cái bản mặt đẹp trai của hấn lúc này thì cũng có cứu vãn được một chuyến xe Bus muộn đâu, vậy mà còn cố nở một nụ cười làm gì.

Trời tối, muỗi bắt đầu vo ve. Tôi ngồi đợi xe Bus mà phát muỗi đom đóp. Đang thăm than thân trách phận, thì....

..... một con mô tô GSX Suzuki đồ phịch ngay trước mặt. Tôi choáng!!!

Người ngồi trên con mô tô hơi ngả người về phía trước, hai tay ga vẫn đều đều, hấn mở kính mũ bảo hiểm, hất hàm.

- Xe mượn đấy. Lên đi còn về trả xe.

Tôi cũng chẳng thuộc mẫu con gái làm duyên làm dáng, cũng chẳng kiêu hay thẹn thùng gì. Thực tế là đang mượn xe Bus và đói. Tôi tiến tới, cầm lấy chiếc mũ từ tay hăn, cố kiễng chân lên chiếc xe.

Nhưng tôi thề. Cái kiểu xe này tay cầm thì cao bằng yên xe người ngồi lái, còn chỗ cho người đằng sau thì cao vống lên. Tôi hết lấy đà, lại kiễng chân rồi đánh đu với cái yên xe đằng sau. Nhưng rồi, cũng đành bất lực. Người ngồi đằng trước này giờ vẫn im lặng, nhưng cũng chắc là hăn đoán ra cái vấn đề mà tôi đang gặp phải. Lưng người phía trước hơi nhô lên, rồi trút ra một tiếng thở dài.

- Tay trái bám vào áo tôi. Tay phải nắm vào đuôi xe.

Tôi khẽ à lên một tiếng. Công nhận là hăn nói đúng. Với cách này, tôi lên xe một cách dễ dàng. Khi tôi vừa mới yên vị sau xe, hăn rồi ga lao về phía trước. Tôi tưởng mình sắp cày răng xuống đất.

Về trước khu trọ sinh viên, hăn chìa ra trước mặt tôi một chiếc túi nhỏ.

- Đây là 150 nghìn.

Tôi giãy nảy.

- Chuyện đó có gì mà nhắc lại.

- Cầm lấy đi. Tôi về đây.

Rồi, cùng với chiếc xe kì quái của mình, hăn hòa mình vào dòng người nhộn nhịp phía trước. Chỉ còn lại tôi, với cái mặt đần thộn và một cái túi trong tay.

Tôi không nghĩ rằng nhạc cổ điển lại mang tới cảm giác bình yên đến vậy.

Trước giờ, sáng thứ sáu hàng tuần, tôi thường đứng bên kia vỉa hè theo dõi Rain qua tấm kính trong veo cách âm. Lặng lẽ nhìn cậu ấy đeo headphone, bình thản chọn đĩa trong quán. Tôi luôn phỏng đoán sau tấm kính dày kia, trên kệ đĩa, là thể loại nhạc đại loại như Rock, Pop, Dance, Rap, Hihop... phù

hợp với cách ăn mặc khá là thời trang của cậu ấy. Nhưng...

Tôi không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài có phần phô trương của cái quán để đoán những gì mà nó chứa đựng. Hóa ra, sự ồn ào bên ngoài chỉ là cái vỏ cho sự bình lặng bên trong. Thì ra Rain nghe nhạc cổ điển.

Tôi vặn to chiếc đài hơn nữa. Cũng cố gắng tra lợi ích của nhạc cổ điển trên Google. Cổ họng cũng nghẹn nghẹn vì đọc được dòng chữ : ” Nhạc cổ điển giúp trí não phát triển.”

Chẳng biết nghẹn vì cảm động hay nghẹn vì uất. Trong đầu tôi, hiện lên nụ cười bí ẩn của Ju. Nụ cười mà tôi có cố thế nào đi nữa, cũng chẳng hiểu ngụ ý là gì. Chỉ biết rằng ăn hết 2 suất cơm trong cái túi mà hắn đưa, bây giờ, tôi chỉ muốn ngủ!

Những ngày sau đó, tôi vẫn đều đặn làm ở quán KFC. Vẫn dành chút thời gian để theo dõi Rain. Một cách rụt rè!

Còn nhớ, có lần Thụy Anh từng hỏi tôi : ” Có bao giờ mày nghĩ rằng sẽ đến trước mặt Rain mà mày thầm để ý ấy, và nói to với anh ta rằng: Tôi đã để ý bạn gần hai năm nay. Tôi thích bạn! Có ngày đó không? ”

Nghe Thụy Anh hỏi vậy, tôi chỉ biết cười. Thú thật, tôi chưa từng nghĩ tới viễn cảnh đó. Tôi cũng không biết mình có đủ can đảm để làm cái điều tưởng chừng như điên rồ kia hay không. Người ngoài cuộc vẫn cười và nói rằng : ” Không thử làm sao biết tình cảm của người ta.” ” Phải tự tin thể hiện tình cảm.” ” Không nói, sẽ hối hận”...

Nhưng rõ ràng, chỉ có những kẻ yêu đơn phương như tôi mới hiểu. Khi yêu vẫn điên như vậy đấy. Rõ ràng lí trí mách bảo phải thế này thế nọ mới là đúng, là tốt. Nhưng nào đâu người ta có thể yêu bằng lí trí.

Với lại, dù tôi có đến trước mặt Rain và nói to rằng : ” Tôi thích bạn” thì liệu cậu ấy có gật đầu cái rụt rụt không?

Yêu đơn phương, cũng có cái hay của nó đấy chứ.

- Này! Chưa về à?

Tim tôi suýt bắn ra ngoài, cái tên Ju này rõ ràng rất giỏi trong việc làm người khác đau tim. Nhưng mà hôm nay trông hăn có vẻ khang khác.

- Nhuộm tóc à? – Tôi hỏi.

- Ủ. Sao biết. – Hăn nheo mắt,

- Nhìn mặt dần hơn trước.

Hăn cười như không, thùng thẳng đáp.

- Dần để nói chuyện với người dần.

Tôi cảm như hén. Rõ ràng mở mồm ra cái lúc này, thì có khác nào nhận mình là đứa dần kia. Nghĩ vậy, tôi thu nốt mấy khay thức ăn gần đó, làm ra vẻ bận rộn.

- Qua quầy thức ăn nhanh làm gì. Nếu không có việc gì thì để tôi làm nốt việc.

- Cho 2 suất KFC.

Hazzz. Thì ra là hăn tới mua KFC. Mà không thể dùng từ mua được, cái quán này là của nhà hăn cơ mà.

Tôi gói 2 suất KFC rồi bọc cẩn thận đưa cho hăn. Hăn suy nghĩ một hồi, sau mới đứng dậy. Hỏi.

- Có biết hiệu sách nào hay không?

Tôi bĩu môi.

- Ở đây từ bé đến lớn mà lại hỏi một đứa lên đây trọ để đi học như tôi á?

- Tôi muốn tìm một hiệu sách yên tĩnh. Tìm hộ được không?

- Thế không có bạn à?

- Không.

Giọng hần trầm xuống như mưa đá. Tôi thấy cũng mùi lòng. Mà hôm nay lại là thứ 7, chắc chắn tôi sẽ gặp Rain ở hiệu sách quen thuộc ấy. Đúng! Đây là hiệu sách yên tĩnh nhất trong thành phố!

...

Trên đường tới hiệu sách. Hần im lặng một cách lạ kì. Đường từ quán KFC tới hiệu sách mà tôi hay dừng chân không xa. Chỉ vòng qua 1 con phố là tới. Vốn không quen với không khí im lặng, tôi lên tiếng.

- Này Ju. Mua KFC làm gì đấy.

- Yên tâm. Không mua cho Ki.

Tôi méo mồm. Nhưng rồi cũng thều thào hỏi lại.

- Thế Ju mua cho ai? Hai suất lận!

- Một người đặc biệt!

- Đặc biệt?

- Ủ. Cao 57 phân, nặng 40 cân.

Tôi suýt sặc nước miếng. Dù hần có kì quái thì cũng đâu đến mức chọn một người lùn như thế để quan tâm cơ chứ. Tôi quyết tâm tìm hiểu.

- Ai đấy?

- Béc giê ở nhà.

Giờ thì tôi sặc nước miếng thật! Rõ là một tên cờ chớn!

...

Hần có chút ngạc nhiên khi thấy cái bảng Hiệu sách Pipi. Tôi nhún vai.

- Sao? Đây là hiệu sách yên tĩnh nhất thành phố mà tôi biết đấy.

Đôi mắt trong veo của hắn thoáng phủ một làn nước mỏng, môi mấp máy được hai từ.

- Vậy à!

Và tôi với hắn. Mỗi người một thế giới khi cánh cửa Pipi mở.

Hắn lạnh lùng với một đồng sách trên tay. Còn tôi, lạc vào thế giới sách để tìm kiếm Rain mỗi chiều thứ 7 theo thói quen.

Như mọi ngày, hôm nay Rain lại đến hiệu sách. Và đây cũng là lần đầu tiên, tôi không đứng từ xa nhìn cậu ấy. Những cảm xúc chẳng thể gọi tên lại vô tình dẫn lối tới những hoài ức thật đẹp. Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên gặp cậu ấy...

Đó là một chiều mưa, khi tôi trông bộ dạng lếch thếch. Tóc tai rối bời, quần áo ướt sũng, lững thững đi bộ. Đừng lầm tưởng rằng tôi mang tâm trạng nào nề, chỉ là tôi thích mưa và sau nhiều lần đắn đo, hôm đó, tôi quyết chí dầm mưa.

Có một sự thật là, ở chỗ mà chúng ta sống, chỉ cần ta khác người, ta tách biệt với số đông, là y như rằng bị chú ý. Trong khi người nào người nấy không ô thì áo mưa, không nón thì cặp, không tàu lá thì túi ni lông chạy tá hỏa để tránh mưa, thì tôi, không áo mưa, không ô, không mũ, nhấc từng bước chân chậm rãi, nét mặt hân hoan như vừa trúng xổ số độc đắc. Và thế là tôi cô đơn.

Nhưng rồi, khi đi được một đoạn, tôi gần như muốn hét toáng lên vì vui sướng khi phát hiện ra phía bên kia đường, cũng có một người đi dưới trời mưa giống tôi. Cảm giác có người cùng hội cùng thuyền khiến lòng dạ tôi vững vàng. Nhưng khi định qua bên kia đường, tôi mới nhận ra, chàng trai đó đang khóc.

Và đó là lần đầu tiên tôi thấy một chàng trai khóc dưới mưa. Tôi gọi cậu ấy là Rain.

Và rồi tôi lặng lẽ theo dõi Rain. Đến tận bây giờ! Không có lí do nào cả!

- Thử quyển này xem.

Những hình ảnh của ngày ngày mưa ấy dần vụt tắt. Trước mặt tôi, là ánh mắt

khó đoán của Ju. Tôi nhận lấy quyển sách từ tay hắn. Hắn vẫn nhìn tôi, sau rồi hỏi lại.

- Đơ à Ki ?

Tôi lúng túng, vội quay mặt đi. Tôi không thích hắn phát hiện ra lí do tôi dẫn hắn tới hiệu sách Pipi này. Tôi kiếm một quyển sách khác, rồi vờ vịt theo dõi.

- Không. Chỉ là tôi không thích đọc những truyện thể loại trinh thám như thế.

- Thế Ki thích đọc loại gì?

Tôi giơ một quyển truyện lên trước mặt hắn, vầy vầy.

- Truyện cười.

- Thế không phải đây là quyển truyện kinh dị ” Tắm Vải đỏ” à?

Tôi ghen.

Rõ ràng, hắn là một tên thích chặn lời và dồn người khác vào thế bí.

Thụy Anh vẫn thường ôm một quyển sách mà nó gọi là ” Những chàng trai đáng để yêu” để giảng giải cho tôi. Nó đặc biệt nhấn mạnh vào mẫu con trai kiêu lời. Nó nói.

- Theo tao thì mày đừng nên yêu một chàng trai kiêu lời, vì khi về già mới hiểu.

Tôi nhăn nhó kêu lên :

- Thế thì hiểu cái gì khi bây giờ vẫn còn trẻ?

Nó ra về bác học, ngâm nga:

- Vì khi về già, người ta khao khát được nói chuyện.

Tôi ngẫm cũng đúng. Rồi buột miệng hỏi Thụy Anh.

- Vậy kiểu con trai thích đồn người khác vào thế bí thì sao?

Nó lật lật mấy trang sách, rồi bất chợt ngừng đầu lên.

- Kiểu này tao nghĩ có 2 lí do: hoặc là mẩu lạnh lùng. Hoặc là mẩu chỉ chặn khi có lí do.

- Là sao?

- “Chặn khi có lí do” nghĩa là người đó chỉ đồn người mà họ thầm thích vào thế bí thôi ấy.

Tôi tiu nghỉu.

Thụy Anh bỗng vỗ một cái vào vai tôi, nó nháy mắt.

- Thế cái anh chàng gọi nhằm số ra sao rồi. Quen nhau hơn hai tuần còn gì? Tao nghĩ hai tuần thực tế còn hơn cái anh chàng mà mày cứ khư khư 2 năm nay. Rain.

Tôi lắc đầu, bỏ mặc Thụy Anh và đeo headphone. Thụy Anh lừ mắt nhìn tôi rồi lại chăm chú vào quyển sách của mình.

Thụy Anh là vậy. Nó không phải là mẩu con gái mơ mộng và giữ tình cảm trong lòng. Ví như nếu Thụy Anh thích một anh chàng nào đó, ngày hôm sau, nó sẵn sàng đến trước mặt chàng trai đó mà thổ lộ tình cảm của mình. Tôi thì lại không như vậy. Và đó là điều khác biệt duy nhất giữa tôi và Thụy Anh. Nó cũng biết thừa là sẽ thất bại trong việc đả thông tư tưởng tình cảm cho tôi, ấy vậy mà lần nào tôi nhắc tới Rain, nó vẫn cứ đưa ra lời khuyên này nọ, dù biết rằng chẳng bao giờ tôi làm theo.

Chuyện tình cảm thật khiến người ta đau đầu!

Những tuần sau, ngoài giờ làm ở quán, tôi còn giúp Ju chăm sóc một dãy chậu cảnh.

Ngày nào cũng giáp mặt với hân, tôi cũng lờ mờ nhận ra cái nội tâm phức tạp sau cái vẻ bề ngoài có phần bất cần.

Hắn nói ít. Nhưng kì thực không phải như vậy. Chỉ là hắn đang tạo ra cái vỏ bọc bên ngoài cho mình. Tôi cũng phát hiện ra những góc khuất của hắn, rằng khi hắn cau có hay bực tức một điều gì đấy, thì tốt nhất đừng nên nói gì an ủi hay cố làm trò cho hắn cười. Cứ ngồi lặng yên bên cạnh hắn là được.

Khi hắn có nhã hứng muốn tặng một cái gì, thì hãy vui vẻ mà nhận, đừng hỏi lại hắn đại ý như : ” Cái gì đây?” Thì không cần đến 3 giây, hắn sẽ biến mất cùng món quà. Hắn rất ngược đời.

Nếu chỉ dừng dừng nhìn hắn, thì thấy hắn cứ lạnh tanh như một tảng băng bí ẩn. Ban đầu tiếp xúc nói chuyện, lại khiến người khác phải ngỡ ngàng vì cái khiếu hài hước. Nhưng khi quen mặt rồi, thân rồi. Hắn thực chất đúng là một tảng băng thực sự. Nhưng không lạnh lẽo. Mà vô cùng ấm áp. Theo cách riêng không lẫn đi đâu được!

Nói chung, cái tính có phần trẻ con, có chút ngông nghênh của hắn thì khó chiều lắm! Người gì đâu mà lúc thì như ông cụ, lúc lại không khác gì đứa trẻ con mười tuổi!

Hôm nay, như thường lệ tôi tưới nước cho những chậu hoa hướng dương. Hắn cũng cầm một bình nước nhỏ tới, cầm nhưng không tưới. Hắn nhìn chăm chăm vào cái bình nước màu hồng trên tay tôi, rồi hỏi.

- Sao thích hoa hướng dương vậy?

- Vì nó giống mặt trời.

- Sao thích mặt trời?

- Vì nó rực rỡ.

- Thích sự rực rỡ à?

- Ừ.

- Buồn cười nhỉ?

Đã không giúp một tay thì chớ, lại còn hỏi những câu lan man khó hiểu, tôi cáu tiết quay sang gắt.

- Bộ đang trong chương trình ” Mười vạn câu hỏi vì sao” hả?

Hắn không nói gì, chỉ cười một cách khó hiểu rồi lại quay về với khóm hoa cúc của mình. Tôi lừ mắt, rồi lại chăm chú vào mấy chậu hướng dương. Đằng sau vẫn có tiếng lẩm bẩm.

- Người gì đâu mà kì cục!

Hắn nói tôi kì cục? Tôi kì cục?!

Tôi chậm rãi nói từng từ một.

- Tôi kì cục?

Hắn tĩa lá cho mấy khóm cúc gần đấy, trả lời cụt lủn.

- Ủ.

- Dẫn chứng?

- Ban đầu thì có vẻ khó gần lắm. Càng nói chuyện càng thấy kì cục!

Tôi chẳng chống chế lại, đột nhiên trong đầu, xuất hiện hình ảnh Rain. Liệu Rain có thích một cô gái kì cục không vậy?

Tan giờ làm thêm. Trời mưa như trút.

Mưa gợi nhớ về bao kỉ niệm. Đúng. Về Rain. Về chàng trai mà tôi vẫn âm thầm đi theo sau một cách bí mật. Về những lần nhìn trộm rồi mỉm cười. Về một tình yêu đơn phương mà tôi vẫn giữ.

Như mọi ngày, tôi đợi Rain.

Rain hôm nay lạ lắm. Cậu ấy có ghé qua quán KFc như mọi lần, nhưng lại không đi xe đạp địa hình. Nhanh chóng rời khỏi chốn đông người đang đứng trước hiên quán đợi trời ngớt mưa, Rain rẽ đám đông và băng một cách bình thản nhất, cậu ấy hòa mình vào mưa.

Tôi vẫn chăm chú theo dõi Rain, và tôi hiểu, Rain yêu mưa lắm. Đôi chân

như chẳng còn đứng yên một chỗ được, tôi lặng lẽ theo sau cậu ấy. Trong cơn mưa.

Dưới làn nước mưa mờ mờ và lạnh lẽo, tôi vẫn thấy phía trước hình ảnh của Rain. Qua hai con phố gần đó, cậu ấy rẽ vào một hẻm nhỏ.

Người tôi ướt sũng, tôi bắt đầu thấy lạnh. Khi rẽ vào con hẻm, tôi lạc mất Rain.

” Có trong những bộ phim thần tượng, tao cũng chưa bao giờ gặp một con nhỏ điên vì tình như mày.”

Trong hoàn cảnh này, tôi như vẫn còn nghe thấy lời Thụy Anh cầu nhàu. Nhìn bộ dạng mình bây giờ, chợt tôi thấy nó nói đúng. Có lẽ là tôi điên thật.

Khi định quay về, thì chợt, tôi thấy Ju và phía sau là một cô gái mang một chiếc ô tím.

Nhìn cảnh này, tôi đoán phỏng chắc lại là một màn tỏ tình nữa đây. Có lẽ hẳn không thấy tôi, vì tôi đứng ở đầu hẻm. Định bụng quay gót chẳng quan tâm, nhưng chân tôi cứ ì lại.

Trời vẫn mưa như trút. Áo ào. Xối xả. Tôi nghe thấy tiếng cô gái kia nói to lên như át tiếng mưa.

- Em thích anh. Là thật đấy.

- Vì lí do gì?

- Vì....vì....

- Tôi có bạn gái rồi.

- Anh nói dối. Anh chưa có.

- Tôi có bạn gái đã hơn một năm nay.

...Bịch....bịch....Bịch.....

Tiếng giày nện xuống nền đường khiến những vạt nước bắn lên tung tóe. Tôi thở hỗn hển. Có chăng nếu là người vô duyên, thì tôi cũng không nên nghe hết cái màn tỏ tình kia.

Nhưng ...Lí do tôi bỏ chạy, cũng chẳng phải vì nghĩ mình vô duyên. Chính xác là cảm giác mình như một con ngốc!

Một con ngốc bị mang ra làm trò đùa. Hẳn đã có bạn gái hơn năm nay, vậy sao hôm đó, trước mặt cô gái có bó hoa hồng nhung kia, vẫn ngang nhiên nói tôi là bạn gái của hắn. Ừ thì chuyện chỉ như đùa. Nhưng giờ thì, tôi thấy mình mệt mỏi lắm.

- Này Ki....

Tôi biết. Tôi biết đấy là hắn. Nhưng nếu tất cả chỉ là trò đùa, nếu tất cả đều là do tôi có trí tưởng tượng phong phú, thì xin hãy để mình tôi tưởng tượng.

- Làm bạn gái tôi nhé!

Cảm giác một bàn tay khác đang siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang run run vì lạnh. Ju kéo tay tôi, giọng nhẹ nhàng theo làn mưa.

Sau này, khi xem ảnh của tôi và Ju chụp chung, Thụy Anh thường lườm tôi.

- Đấy. Mà xem. Tao nói đâu có sai. Mà yêu Ju có phải tốt hơn không. Âm thầm theo dõi cái tình yêu tên Rain của mày làm gì những hai năm rồi kết quả chẳng đi đến đâu vào đâu. Làm gì còn cái tình yêu đơn phương mãnh liệt như thế nữa.

Thụy Anh nói tôi là một cô gái may mắn vì đã nhắm tin nhầm vào số Ju và sau này yêu Ju.

Rồi khi tôi ghé sát vào tai nó thì thầm. Nó gần như bóp cổ tôi và hét toáng lên.

- Trời ơi. Mày đúng là con Quỷ Ki ạ.

...

Tôi thì không tin là mình là một cô gái may mắn. Bởi...

Dù có nhắm mắt mà bấm bàn phím điện thoại, tôi cũng không bao giờ quên được số của Thụy Anh. Lần tình cờ ấy, là do tôi muốn nó xảy ra như thế.

Tôi đã phải mất một thời gian khá dài mới có thể biết được số điện thoại của Ju. Rồi cố tình chọn công việc làm thêm ở quán KFC mà Ju thường lui tới. Dẫn Ju tới quán hiệu sách PIPI là chủ ý ban đầu của tôi. Ju cũng đâu biết rằng, tôi đã phải vất vả thế nào mới xin được cái nhiệm vụ chăm sóc cây cảnh cho quán.

Đúng! Người mà tôi luôn dõi theo khi ở quán KFC, khi ở quán đĩa nhạc cổ điển, khi ở hiệu sách, người mà hai năm trước đi dưới trời mưa mà tôi gọi là Rain ấy.

Là Ju.

Không phải sự tình cờ nào cũng có thể tạo nên một tình yêu. Nhưng chính tình yêu lại tạo nên những sự tình cờ như thế. Tôi không đủ can đảm để đến trước mặt chàng trai mà tôi để ý hai năm nay và nói với cậu ấy rằng: " Tôi thích bạn." Vậy nên, tôi tạo nên những sự tình cờ để gần Ju hơn.

Và tôi hiểu. Hãy yêu chân thành nhất vì tình yêu luôn cần thời gian.

Có lần đi Cà phê cùng Ju ở một quán gần KFC. Tôi ngập ngừng thú tội. Rằng để Ju nói với tôi câu : " Làm bạn gái tôi nhé." hôm trời mưa ấy, tôi đã phải theo sát Ju như thế nào trong suốt hai năm qua. Khi ấy, Ju cười. Rồi lặng lẽ đưa cho tôi một tờ giấy, dặn.

- Một trong những trang nhật kí ngày xưa của Ju. Nếu Ki muốn, thì hãy đọc.

Và thế là tôi đọc.

" ... Dù có là một người vô tâm như thế nào, thì chắc cũng không thể không nhận ra có người đang theo dõi mình.

Tôi phát hiện ra một con nhóc chạc tuổi tôi có đôi mắt to to hay theo dõi tôi

một cách bí mật. Trộm nghĩ nó cũng chỉ là một trong số những đứa con gái bình thường kia mà thôi...

Nhưng không. Con nhỏ này dai như đũa. Nó theo dõi tôi mọi lúc nếu nó có thể. Đôi khi tôi thấy nó ngốc. Ai đời, trời nắng chang chang, đầu nó phơi ra, đi theo một đứa con trai – là tôi – lang thang khắp phố. Có hôm, nó theo tôi tới tận quán bán đĩa, rồi lại vác cái bộ mặt ngây thơ vô số tội theo tôi tới hiệu sách.

Ban đầu, tôi nghĩ nó có vấn đề. Nhưng càng về sau, càng thấy thế thật.

Nhưng rồi, cũng thấy nó khang khác....

Cứ thế, nó vẫn âm thầm theo dõi tôi. Gần năm trời. Cảm giác có người theo dõi ban đầu thấy khó chịu, lâu dần thì quen, vắng nó thì thấy cứ thiếu thiếu. Có lần tôi đến hiệu sách rồi mà không thấy nó đâu. Cũng đi ra đi vào tìm nó, mãi sau mới thấy nó hớt ha hớt hải chạy đến, đầu tóc bù xù. Ý định giúp, nhưng nghĩ sao, tôi lại giả tảng như không...

Thế rồi cũng gần hai năm....

Cho đến một ngày,, nó quyết chí bắt tôi...Và tôi cam chịu, mắc bẫy... Nhưng đâu hay, kẻ đặt bẫy mới chính là tôi...

Không trả tiền bữa ăn , làm thêm, quán đĩa, rồi hiệu sách.

Tất cả cũng là do tôi bẫy nó đấy....!!!”

Điều duy nhất tôi có thể nói khi đọc xong trang nhật kí của Ju. Chỉ có hai từ.

- Bái phục!

Rồi cũng tự thì thầm với bản thân rằng ” Bạn trai tôi là Sói.”